

[Jørgen Tved]

af fagforeningernes kasser, af fagbevægelsens økonomiske midler. Vi ved også, at disse midler meget ofte er brugt direkte i modstrid med de interesser, som den enkelte arbejder måtte have.

Men når alt dette er sagt, så opfatter vi det som nævnt som et anslag mod de demokratiske rettigheder, som de faglige organisationer har til selv at bestemme og råde over deres midler.

Vi kunne godt forestille os, at der f.eks. hvert eneste år blev afholdt en urafstemning i de enkelte fagforbund, om man skulle yde støtte til dette eller hint. En sådan afstemning kunne afgøre, om der var flertal eller mindretal. Hvis der så er flertal for at fortsætte efter de retningslinjer, som hidtil har været gældende, så er det fagbevægelsens egne medlemmer, der naturligvis skal have deres suveræne ret til at afgøre, hvordan fagbevægelsens midler skal bruges.

Som sagt har vi ikke noget mod fuld offentlighed. Det har vi sagt tidligere, og det skal vi gerne gentage ved denne lejlighed. Vi ser gerne, at partierne offentliggør deres regnskaber og herigennem fortæller, hvilke organisationer – faglige, eller hvad det nu måtte være – de får tilskud fra. Det ville måske fortælle lidt om, hvis interesser de pågældende foregiver at varetage. Vi har ikke noget imod den offentlighed. Tværtom, vi vil meget gerne medvirke til, at der bliver fuld offentlighed.

Men tingene hænger som bekendt sammen, og vi synes, at man skal begynde med de politiske partier, før man kommer og pålægger andre nogle ting, som man åbenbart ikke selv er indstillet på at følge. Når de politiske partier her i Tinget med et flertal har bevist, at de ikke ønsker at offentliggøre egne regnskaber, skal man være lidt forsigtig med at pådutte andre nogle beslutninger, som man altså ikke selv vil bide spids på.

Derfor synes vi, at det radikale forslag er lidt bagvendt. Her burde Folketinget naturligvis sige: Lad os vise vej, lad de politiske partier vise vejen og sige: Vi får vores økonomiske midler fra denne eller hin organisation, det er derfra, vi får pengene, og det er deres interesser, vi skal varetage.

Hvis det var sådan, så var der lidt ræson i tingene. For nærværende opfatter vi det radikale forslag som et ensidigt angreb mod fagbevægelsen. Her er vi ikke med på holdet, det skal ikke være nogen hemmelighed, pamperi og misbrug in mente, men vi vil ikke deltage på den måde.

Nu må jeg sige til den kristelige ordfører, at jeg ikke er medlem af folkekirken. Jeg er af den grund fritaget for kirkeskat, men alligevel går der nogle af mine kroner til at opretholde denne organisation, forening, præsteskab, eller hvad man nu vil kalde det. Det går både over kommune- og statsskat. Så hvis man skal være helt fri og følge de principper, som åbenbart ligger i Kristeligt Folkeparti, så vil jeg godt være fri for, at en eneste af mine skattekrone går til denne organisation.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Det, der kalder mig herop, er, at hr. Jørgen Tved sammenligner vort nationale samfund med en forening. Jeg mener, det er en meget farlig sammenligning at komme ind på. Det er nødvendigt for ethvert menneske at have et tilhørsforhold, et borgerskab i en nation.

Vi lever heldigvis i en nation, hvor der er fri ret til at rejse ud. Men alligevel, man er nødt til at være medlem af en nation. Foreninger skulle man så gerne have frihed til at være medlem af og ikke være medlem af. Derfor synes jeg, det er rimeligt, at man får en slags vetoret i foreninger. Men i samfundet er man nødt til at være medlem.

Men samfundet skal også fungere, og derfor er samfundet nødt til at have en parlamentarisk forsamling, som bestemmer, hvilke udgifter den anser for nyttige, og det kan ikke fungere, hvis vi ikke betragter os alle sammen som medlemmer under ét.

Så jeg synes, der er nogle helt principielle forskelle på foreninger og vort samfund, og advarer imod at benytte den sammenligning.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Jeg har naturligvis ikke noget imod at deltage i studiekredsarbejde med Kristeligt Folkeparti om det repræsentative demokrati. Tværtom, det gør jeg gerne. Men når man har nogle principper om, at man vælger nogle mennesker til at varetage fællesskabets interesser, så gælder det vel også for de mindre organisationer. Det gælder vel egentlig også for de faglige organisationer, at man dér har nogle repræsentanter valgt af medlemmerne, som udfører de beslutninger, som de er blevet pålagt af deres